

C O N C I O

A D

S Y N O D U M

A B

Archiepiscopi Commissariis,
EPISCOPIS & CLERO
Provinciae Cantuariensis Celebratam.

H A B I T A

In Ecclesia Cathedrali D. PAULI, Londoni:
Die 24 Januarii, A. D. 1734-5.

A SAM. LISLE, S. T. P. Archidiacono Can-
tuariensi.

Edita Jussu Reverendissimi & Commissariorum.

L O N D I N I :

Impensis J. & J. PEMBERTON, ad insigne Aurei
Cervi, in vico vulgo vocat. Fleetstreet. 1734-5.

OLD
AND
NEW

84

Archiepiscopi Communitatis

PLACON 12

Principal Characters

1. 2. 3. 4.

PRINTED

1911

1. The first part of the document is a list of names and titles, including "The Hon. Mr. Justice" and "The Hon. Mr. Justice".

... ..

И. И. Д. К. О. Л.

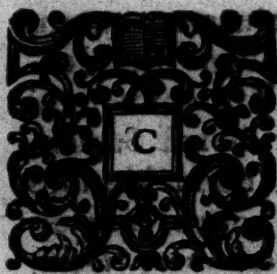
CONFIDENTIAL

I COR. i. 21.

Ἐπεὶ δὲ ἦν ἐν τῇ σοφίᾳ τῆ Θεοῦ ἐκ ἔγνω ὁ Κόσμος,
διὰ τῆς σοφίας, τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεός, διὰ τῆς
μωρίας τῆς κηρύγματός, σῶσαι τὰς πιστεύοντας.

*Nam quia in Dei Sapientia, non cognovit
Mundus, per Sapientiam, Deum, placuit
Deo, per Stultitiam Prædicationis, sal-
vos facere credentes.*

UM in Ecclesiam Corinthiacam
irrepsisset Seducor quidam,
qui & Sinceritatem Fidei cor-
rumpere, & Auctoritatem Pau-
li, hujus Ecclesiæ Satoris, con-
vellere satégisset; Apostolus
utramq; ad Corinthios Episto-
lam huic præcipue malo opposuisse videtur. Et
quoniam Arte Oratoriâ, & verborum Lenociniis,
plurimum sibi aliisque placuisse videatur Pseud-
Apostolus; hinc statim ab introitu hujus Epistolæ,
Paulus retundendi Audaciam hominis Argumen-
tum capit. Confessus enim se istiusmodi artibus
minimè pollere, pergit ostendere quam inanes
sint,

sint, & quam nihil faciant ad opus Evangelii, quippe quod ab Illuminatione Divinâ totum pendens ab humano Ingenio nihil trahat; adeoque ad hanc rem & Eloquentiam obmutuisse, & Sapientiam humanam planè desipuisse. *Ubi sapiens hujus sæculi? nonne stultam fecit Deus sapientiam hujus mundi?* v. 20. Quapropter cum tota ista veri investigandi ratio, quæ, apud sæculi hujus Doctrinâ institutos appellatur. Sapientia, minimè ad Divinam & Naturam, & Voluntatem inveniendam suffecisset; placuit divinæ Bonitati huic Ignorantiæ aliâ ratione subvenire, emittendo scilicet Præcones non vi humanâ, non Arte, non Eloquentiâ munitos, sed qui, ope Spiritûs S. adjuti, miraculis clari, tenuibus quidem verbis, coelestem Doctrinam hominibus annunciarent. Non dicit Apostolus Deum infatuâsse, seu fatuitatem Sapientiæ humanæ immisisse, sed *ostendisse* humanam Sapientiam meram quidem esse fatuitatem, ut quæ, licet Divina Sapientia palam in rerum Natura eluceret, parum profecisset ad veram illam rationem inveniendam, quâ Deus rite coleretur. Vix enim mihi persuaserim Apostolum velle, ex divinâ Sapientiâ, seu Ordinatione, provenisse, quòd Mundus Deum non noverit; crediderim potius cum dicere (transpositione, quadam verborum factâ) Mundum, ope Sapientiæ istius quæ tum viguit, non agnovisse Deum, in suâ Sapientiâ, *i. e.* in operibus Sapientiæ ejus, seu Creatione, satis elucentem (quomodo Cordatiores quique Interpretes eum intellexisse videntur). Cum igitur ita se res habuerit, Deum, humanæ imbecillitatis misertum, per Ministros suos Veritatem Evangelicam.

licam revelasse, & per Orbem seminasse, *ei credentes salvos facturum.*

Duo igitur hîc loci videtur Apostolus innuere, alterum, hominibus Illuminatione, seu Revelatione Divinâ opus fuisse, quâ Deum rite agnoscerent, eiq; placerent; alterum, Ministros, seu Præcones quosdam, ab eo institutos fuisse, qui Salutarem hanc Revelationem hominibus annuntiarent: quorum altero, necessitatem Cœlestis Revelationis, altero, Institutionem Ecclesiastici Ordinis atq; Ministerii ostendit.

Quapropter, quoniam hodie apud Vos, Patres Fratresq; venerandi, quibus Dispensatio Evangelii Christi concredita est, verba sum habiturus; quid prius potiusve tractandum susceperem, quam istud argumentum, quo Christi Evangelium præcipuè continetur; Necessitatem nempe Revelationis Divinæ, quâ homines erudirentur, & Institutionem Ministerii, seu Cleri Evangelici, quo Revelatio hæc per omnia sæcula hominibus annuntiaretur? Quæ duo Capita ita sibi mutuo aptantur, & inter se cohererent, ut neutrum ab altero distrahi aut divelli queat: absq; Revelatione enim frustra institueretur Ministerium, absq; Ministerio, quod huic rei semper invigilaret, brevi Revelatio ipsa Oblivioni mandaretur. Neq; hoc latuit impios istos, qui, per aliquot retro annos, in Christianam Religionem insurrexerunt, adeoq; omnem admoverunt Machinam quo Ministerium subruerent, probè scientes, sublato hoc Tibicine, ipsam Religionem vix diu stare posse.

Cum igitur duo hæc tanti sint ponderis, benevole accipiat is oro, Patres Fratresque, quæ dicenda videntur:

Primo, De Necessitate Revelationis Divinæ.

Secundo, De Institutione Ministerii Evangelici, quo Revelatio hæc prædicetur, & per omnia sæcula propagetur.

Tertio, De Ratione, quâ Instituendi Ministerii Finis effectum suum sortiatur, i. e. quâ Revelatio Christiana facta testari præstari, & latius propagari posse videatur.

Primo, De Necessitate, &c. Cum dicat Apostolus, *Mundum, per Sapientiam, seu Philosophiam, Deum non cognovisse*, non vult affirmare Mundum penitus & omnino ignorasse Deum esse, totam autem hujus rei significationem è Divina Revelatione hausisse: licet enim quidam, qui non hunc unicum errorem in Doctrinâ Christianâ errarunt, rem ita se habuisse contendunt; communes tamen istæ, & præconceptæ, de Dei existentia notiones, quas hominum mentibus Natura ipsa iniecit, omnino supponendæ sunt, tanquam necessarium fundamentum, quo Revelatio nitatur, & tanquam Divina ab hominibus recipiatur. Quis enim Deum ad homines allocutum esse crediturus est, nisi prius Deum esse sibi persuaserit? Deinde hic idem Apostolus noster, in sua ad *Rom. Ep. i. 21.* disertè de Ethnicis affirmat, ipsos Deum cognovisse: *Cognoscentes, nempe ait, Deum, non tanquam Deum glorificarunt.* Noverunt igitur planè Deum esse, non autem eo, quo Deus dignus est, modo erga cum

eum se gesserunt. Atque hoc est, quod hic loci Apostolus noster, cæteri; Sacri Scriptores passim Gentilibus objiciunt; decantatam nempe illorum Sapientiam, seu Philosophiam, planè vanam & frustra fuisse, & quasi pro nihilo habendam, cum non suffecerit ad ea de Deo docenda & persuadenda, a quibus omnia, tum erga Deum, tum erga homines, Officia & Virtutes oriantur & dependeant. Pergit itaq; Apostolus (in loco ad *Rom.* laudato) demonstrare, quomodo ex hoc Fonte promanarint omnes isti errores, & morum corruptelæ, quibus vita humana adeo foedum in modum inquinata est. Hæc est ergo Apostoli mens; cum nempe ex longâ tot sæculorum Experienciâ constaret, homines, ex propriis animi sui viribus, non satis intellexisse, quomodo erga Deum se gerere, ei; placere, deberent, Deum ipsum dignatum fuisse eos de hæc re docere, per Præcones, quos in hunc finem in Mundum emiserat, omnes benignè amplexurus, quicunq; huic Prædicationi Fidem habentes ad eam Mores composuerint.

Et sanè, quam parum Philosophia profuerat hominibus, in iis quæ ad Numen spectant erudiendis, cuilibet in promptu est ut videat, quicunq; Ethnicorum Religionem vel leviter habet perspectam. Quotus enim eorum quisq; vel hoc satis intellexit, Unum esse Deum? Et si quidam, diviniore Mente, Philosophorum veritatem hanc evidenter satis perspexerunt, tamen, quod inde sequitur, cum solum esse colendum, ei soli Divinos honores habendos, nescio an non viderint, an videntes dissimularint. Sanè constat Philosophos ipsos, Patrios quemq; Deos, Patrii
Reli-

Religionibus coluisse, & Plebi imperitiori Auctores fuisse, ut, quos Civitas receperit Deos, eos traditis Ceremoniis coleret. Plebs interim ipsa, Imagines & Statuas, quas videbat, quas manibus terebat, vel ipsos esse Deos credidit, vel saltem aptè & revera referre Deos humanis sensibus usurpandos. Adeo ut per totum humanum genus & Πολυθεϊσμός, & impurus Numinis colendi Ritus invaluerat. Neq; huic Morbo sanando Philosophia quicquam profuerat; imo, quo doctior quæq; Gens habitata est, eo in hunc errorem erat proclivior; quod in Atheniensi Civitate videre est, quæ sicut Doctrinâ, & morum Elegantiâ, cæteras omnes Gentes superabat, ita, præ omnibus, huiusmodi Superstitionibus dedita videbatur. Adeo merito toti Philosophorum Genti objicit Apostolus, *Evanuerunt in ratiocinationibus suis, & obscuratum est Cor eorum insipiens; Dicentes se esse Sapientes, stulti facti sunt.* Rom. i. 21.

Ex turbato hoc Fonte, non est mirandum, tam immanem vitæ foeditatem in totum humanum Genus profluxisse. Corruptâ enim de Deo opinione, neq; Pietas, neq; Virtus, stare potest. Cum enim omnis bene agendi ratio a Naturâ, & Voluntate Divinâ, omnino pendeat, ad quam, tanquam unicam ejus Causam & Normam, sit referenda, quænam, quæso, Pietas, quænam Virtus esse potest, quæ ad impura numina referatur? Et cum Idololatriâ ita per se comparata sit, ut & ipsa Mores hominum corrumpat, tum non prætereundum est huic quoq; accessisse justum Dei Judicium, quo, *qui non probaverunt Deum in Notitiâ habere, traditi sunt in reprobum sensum, in desideria Cordis eorum, in immunditiam,* Rom.

Rom. i. 28. quo factum est, ut, fræno remoto, in omnem impuritatem profiluerint.

Secunda, Humani Generis, tot Erroribus, tot Vitiis, obruti, maximè omnium intererat nosse, quâ potissimum ratione ab iis purgari poterat, & in Gratiâ cum Deo redire. Verum frustra id a Naturali Ratione quærebatur, quod soli Dei optimi maximi Beneficio, & Patefactioni, referri par erat. Quæ enim apud Ethnicos, sceleribus expiandis adinveniebantur Sacrificia & Purgationes, ab animo purgando adeo longe abfuerant, ut cum vel maximè inquinârint. Non tantum enim a Deis fictis, & impuris Dæmonibus veniam commissorum petebant, verum & Sacrificia ipsa (ut talibus Diis dignum erat) & impurissima fuerunt, & ab omni pietate longe aliena.

Quod si quis, abjectâ omni, quæ in Sacrificiis, & ejusmodi Ritibus, veniæ impetrandæ posita erat, spe, Poenitentia & emendatis Moribus se Deo commendare sategerit, nã illum sanctissimâ, & maximè omnium verissimili ratione, ad Divinam Gratiâ contendisse, nemo iverit inficias. Quis vero præstiterit resipiscentiam, & Vitam emendatam, adeo Deo gratam fore, ut, ejus solius intuitu, retro actæ Vitæ peccata sit condonaturus? Quis demonstraverit quanti Rex ille Regum perduellum Civium scelera, aut læsæ suæ Majestatis crimen, sit æstimaturus? Planè constat rationem humanam huic rei definiendâ solam non sufficere. Quoniam enim tota scelerum æstimatio a Voluntate Divinâ pendeat, hæc ignorâ, fieri nequit, ut quis sibi certo persuadeat.

deat de modo, quo divina Gratia hominibus impetretur. Non negandum quidem est, naturam ipsam bonam spem præbuisse, Coelum non inexorabile, Deum placabilem fore; verum, si placabilis fuerit Deus, quo demum modo, seu ratione, placari & possit & debeat, vix est ut ab humanae mentis viribus demonstrari posset. Et cum ex spe Veniæ omnis Resipiscentiæ, & ad meliorem frugem se recipiendi, conatus pendeat, sublata illâ, vix est ut quis huic multum insudet. Adeo necesse erat, ut Deus ipse significaret se *Fontem peccatis & impuritatibus abluendis aperuisse*; se *Peccatorem redeuntem non rejecturum*; *Christum pro omnibus mortuum, omnium peccata expiâsse*; *Deum deniq; fuisse in Christo Mundum sibi reconciliantem, delictis ipsorum iis non imputatis.* 2 Cor. v. 19.

Tertio, Magnum sane erat, & hominibus perquam exoptabile, certiores fieri se Numini charos, & Salutem eorum Deo esse curâ. Quoniam vero intra angustos hujus Vitæ fines mens humana terminari nequeat, ast ultra se extendens immortale quiddam præsentiat & anhelet; hinc magni referebat nosse, ecquid, post decursum brevis Vitæ curriculum, Pietati foret honoris & præmii, ecquid impios maneret poenæ & vindictæ, quibus ignotis, certum est Virtutem elanguescere, & validissimum sceleribus reprimendis frænum iri sublatum. Hac quoq; in parte, Pietati, Virtuti, & Saluti hominum promovendæ, consuluit Deus, *Vitâ & immortalitate per Evangelium in apertum prolata, & præstituta Die, qua judicaturus est Vivos & Mortuos*; Secundum

dum quod *Judicium Indignatio & Ira, Tribulatio & Angustia unicuique mala facienti, & contra, Gloria, & Honor, & Beatitudo, piis quibuscunque in eternum cum Deo & Agna regnaturis.*

Hæc veræ Religionis Principia, quorum quædam tantum unus & alter forsan, celsiore mente, & diviniore Ingenio, Philosophorum, discretis longe locis, suâ quisque ætate, vix per Errorum & Fabularum nebulas perspexerit, nemo mortaliū, ante patefactum Evangelium, planè & clarè omnia intellexerit; hæc omnia, inquam, Revelatio Christiana in tam sincerâ & tam clarâ luce locavit, ut universis, etiam infimæ sortis, hominibus, nota sint; nisi siquis, datâ operâ, lumen extinxerit.

Quod sicui hæc, quas memoravi, rationes minus probabiles videantur, opinanti non opus fuisse speciali Dei interventu, Philosophiam vero, & hominibus informandis, & in viam reduendis, solam suffecisse; is perpendat velim, tum quid reapse præstiterit Philosophia, tum quid præstantissimi, & maximi nominis Philosophi, hæc de re senserint*; ex utroque enim abundè constabit diviniore quodam Principio fuisse opus.

Secundo, Luce igitur hæc hominibus traditâ, ne ea negligentia, & hominum vitiis, iterum extingueretur, sapientissime cavit Deus, instituto hominum Ordine, qui huic uni rei invigilaret, quorum Fidei Doctrinam Evangeli-

* Vide sæpius à multis laudatum à Alcibiad. Platon. Vide etiam, a nemine (quod sciam) ante in hanc rem citatum, Jamblicum de Vit. Pythag. p. 116. Ed. Kust. *Δῖον ὃν τὸν ἑαυτοῦ οἱ ψυχὰς ἰδεῖν ἔμελλον. Ταῦτα δὲ ἰδόντες ἐκείναι, αἱ μὲν τὸ θεῖον ἀνέβλεπον, ἡ δὲ οὐκ ἔμελλον.*

eam, tanquam Sacrum Depositum, concredidit, de ea olim rationem repetiturus.

Sane negandum non est generalem quandam animarum Curam ad omnes ex æquo Christianos quodammodo pertinere, unumquemq; ignarum docere, Fratrem errantem corripere, redarguere, in viam reducere debere. Verum cum satis constet, id quod late & generaliter tantum omnes tangit, ab omnibus negligi solere, hinc necessitas quædam oriri videtur, ut quidam idæi homines è communi Fidelium coetu separarentur, qui hujusce rei Curam quandam peculiarem gererent, qui scirent sibi Procuracionem Evangelicam imprimis esse mandatam. Quod igitur adeo rationi congruum est, ut fieret, id revera in Christianâ Ecclesiâ est effectum. Dominus enim Jesus jamjam ad Patrem rediturus, Apostolos, quos eminentiori quodam gradu Ecclesiæ præesse voluit, maximâ tum verborum tum gestuum solemnitate, emisit, ut Gentes ab erroribus averterent, & in Ovile Christi compellerent. *Tunc insufflavit eis, dixitq; Accipite Spiritum sanctum; sicut me misit Pater, ita & ego vos mitto: Euntes igitur in orbem universum Evangelium omni Creaturæ prædicate, baptizantes, & docentes eos servare omnia, quæcunq; ego vobis mandavi.* Matt. xxviii. 20. Marc. xvi. 16. Joan. xx. 22. Quid deinde fecerint Apostoli, ex Prædicationis eorum Historiâ satis notum est; non contenti enim Prædicantes Orbem circuire, ne, ipsis è rebus humanis sublatis, Prædicatio planè cessaret; per urbes, quascunq; appulerant, Presbyteros ordinarunt, qui sementi Evangelicæ incumberent. Quem in modum Ordinatum Titum

Titum hortatur Apostolus, ut *Presbyteros per urbes constituat, sicut ei mandatum fuerat, Tit. i. 6.* Timotheum quoq; Ephesium idem obtestatur Apostolus, ut, *quod apud eum deponebatur Verbum, sancte servaret, idemq; Viris Fidelibus tradendum curaret, qui & alios quoq; docere fuerint idonei, 1 Tim. vi. 20. 2 Tim. ii. 2.*

Eos autem, qui Vocationem Spiritus prætexentes, injussu Patrum, se rebus Sacris immiscere non reformidant, advertere oportet, quid facer Historicus narret de Saulo & Barnaba ad Gentes convertendas ituris: Eos nempe, licet Spiritu S. huic operi destinatos, non prius emissos fuisse, quam *Apostoli orantes & jejunantes, monitu ejusdem Spiritus, manuum quoq; suarum impositione, muniverant. Act. xiii.* Satis magno documento Spiritum, qui Ecclesiæ præsidet, etiam exteriori Ministros ejus Vocatione designari velle. Et Apostolus noster, qui in Textu ait Salutarem Doctrinam Fidelibus innotuisse *per Prædicationem*, alibi ab omnibus Verbi Præconibus postulat, ut *mittantur, Rom. x. 15.*

Ita è Sacris Literis abunde constat Ecclesiam Christianam ab hominibus in hoc consecratis primo fuisse satam. Quomodo vero postea pulularit, ramosq; per tot Gentes extenderit, usq; dum in hanc proceritatem succreverit, Fastos cujusq; Ecclesiæ evolventi facile apparebit. Unaquæq; enim suos Episcopos, ritu Ecclesiastico Vocatos & Ordinatos, sæculo quemq; suo numerabit. Sicut enim Ecclesiæ colligendæ Cura semper exercuit Episcopos & Pastores; ita & Ecclesiæ collectæ administratio semper penes eosdem fuit. Qui nempe Fidei fundamenta je-

ecrunt, iidem ei edificandæ aptissimi semper habebantur. Fidem igitur Christianam, & Sacerdotalem Ordinem, una recepit Ecclesia Christiana, sub eodem vagita est Infans, sub eodem in hanc ætatem adolevit. Adeo a primis Ecclesiæ incunabulis, in hunc usq; diem, Sacerdotium Evangelicum per manus traditum est & propagatum.

Meminerit interim Clerus Christianus se non sui ipsius, sed Evangelii Christi propagandi & conservandi, gratiâ, institutum; *se Ministros quidem Christi & Oeconomos Dei esse, ante omnia autem ab Oeconomis postulari, ut fidei sint, æconomia quippe sue rationem esse Domino reddendam.* Meminerit quoq; Populus Christianus hunc Ordinem a Christo ipso fuisse institutum, ut sit qui Gregem ejus pasceret; hoc, nullo ævo, caruisse Ecclesiam Christianam, quo sine vix erit ut Fides Christiana conservari poterit.

Cum ergo Ordo sacerdotalis in hunc solum finem instituatur, ut sint qui conservandæ & promovendæ Fidei semper invigilent, atque ei custodiendæ, quasi fidum satellitium, semper in excubiis agant; consideremus

Tertio, Quibus potissimum Rationibus Institutio hæc Finem suum sortiri posse videatur.

Videtis, Patres Fratresq; quo in loco res nostræ sint, quibus Artibus, qua vi, illa Christi Sponsa Fidei nostræ commissa, a varii generis Adversariis, undequaq; impetatur; aliis exteriori fere Formam & Disciplinam, aliis Doctrinam culpantibus, aliis vero ipsam Fidem Professionemq; Christianam aperte damnantibus;

Majoribus

Majoribus nostris, qui præeuntem lucem Evangelicam & divina passim vestigia venerantes, Doctrinam Christianam quasi ex postliminio restituerunt, & profligata Romana Tyrannide, Ecclesiam Anglicanam tanta cum gloria in libertatem vindicarunt, cum Pontificiis res fuit. Vix dum ex gravissimo hoc discrimine eluctatum est, cum subito, ex ipso Ecclesiæ gremio, exorti sunt qui de Ritibus, de Ceremoniis, de sacris vestimentis, rebus planè leviculis, (absuerit modo de Formâ Regiminis Ecclesiastici quæstio) digladiantes, pacem Ecclesiæ turbârunt. Quo utroq; in certamine si plane succubisset Ecclesiâ Anglicana, aliqualem tamen Ecclesiæ Christianæ faciem, licet Erroribus deturpatam, licet integrante quâdam parte mutilatam, quodammodo habuissimus. Hisce autem adeo non succubuit Ecclesiâ, ut, divinâ ei opitulante Gratiâ, quantum Ratio, Antiquitas, & S. Scripturæ valeant, justam ab iis, in unoquoq; fere congressu, reportârit victoriam. Quos tamen, si quis etiamnum arma animosve deposuisse autumer, illum in hac nostrâ Britannîâ plane hospitem esse oportet. Ne igitur sibi Blandiatur Clerus, otiove, tanquam victoriâ partâ, securus indulgeat; sciat, quibus artibus parta est victoriâ, iisdem esse retinendam. Quapropter sicut Bonarum Literarum, Sacræ Scripturæ, & morum sanctimonix Studii & Curæ, quibus & crevit, & in hunc usque diem stetit hæc Ecclesiâ, ne vel tantillum est deponendum; ita & ista legum Munimina, quæ Majorum Pietas & Prudentia Adversariis opposuit, nec sunt deserenda, nec negligenter custodienda, nequa sorte nec opinantibus irruptio fiat. Nec

minu.

ecrunt, iidem ei ædificandæ aptissimi semper habebantur. Fidem igitur Christianam, & Sacerdotalem Ordinem, una recepit Ecclesia Christiana, sub eodem vagita est Infans, sub eodem in hanc ætatem adolevit. Adeo a primis Ecclesiæ incunabulis, in hunc usq; diem, Sacerdotium Evangelicum per manus traditum est & propagatum.

Meminerit interim Clerus Christianus se non sui ipsius, sed Evangelii Christi propagandi & conservandi, gratiâ, institutum; *se Ministros quidem Christi & Oeconomos Dei esse, ante omnia autem ab Oeconomis postulari, ut fidei sint, æconomia quippe suæ rationem esse Domino reddendam.* Meminerit quoq; Populus Christianus hunc Ordinem a Christo ipso fuisse institutum, ut sit qui Gregem ejus pasceret; hoc, nullo ævo, caruisse Ecclesiam Christianam, quo sine vix erit ut Fides Christiana conservari poterit.

Cum ergo Ordo sacerdotalis in hunc solum finem instituatur, ut sint qui conservandæ & promovendæ Fidei semper invigilent, atque ei custodiendæ, quasi fidum satellitium, semper in excubiis agant; consideremus

Tertio, Quibus potissimum Rationibus Institutio hæc Finem suum sortiri posse videatur.

Videtis, Patres Fratresq; quo in loco res nostræ sint, quibus Artibus, qua vi, illa Christi Sponsa Fidei nostræ commissa, a varii generis Adversariis, undequaq; impetatur; aliis exterio-rem fere Formam & Disciplinam, aliis Doctrinam culpantibus, aliis vero ipsam Fidem Professioniq; Christianam aperte damnantibus.

Majoribus

Majoribus nostris, qui præeuntem lucem Evangelicam & divina passim vestigia venerantes, Doctrinam Christianam quasi ex postliminio restituerunt, & profligata Romana Tyrannide, Ecclesiam Anglicanam tanta cum gloria in libertatem vindicarunt, cum Pontificiis res fuit. Vix dum ex gravissimo hoc discrimine eluctatum est, cum subito, ex ipso Ecclesiæ gremio, exorti sunt qui de Ritibus, de Ceremoniis, de sacris vestimentis, rebus planè leviculis, (absuerit modo de Formâ Regiminis Ecclesiastici quæstio) digladiantes, pacem Ecclesiæ turbârunt. Quo utroq; in certamine si plane succubisset Ecclesiâ Anglicana, aliqualem tamen Ecclesiæ Christianæ faciem, licet Erroribus deturpatam, licet integrante quâdam parte mutilatam, quodammodo habuissimus. Hisce autem adeo non succubuit Ecclesiâ, ut, divinâ ei opitulante Gratiâ, quantum Ratio, Antiquitas, & S. Scripturæ valeant, justam ab iis, in unoquoq; fere congressu, reportârit victoriam. Quos tamen, si quis etiamnum arma animosve deposuisse autumer, illum in hac nostrâ Britannîâ plane hospitem esse oportet. Ne igitur sibi blandiatur Clerus, otiove, tanquam victoriâ partâ, securus indulgeat; sciat, quibus artibus parta est victoriâ, iisdem esse retinendam. Quapropter sicut Bonarum Literarum, Sacræ Scripturæ, & morum sanctimonix Studii & Curæ, quibus & crevit, & in hunc usque diem stetit hæc Ecclesiâ, ne vel tantillum est deponendum; ita & ista legum Munimina, quæ Majorum Pietas & Prudentia Adversariis opposuit, nec sunt deferenda, nec negligenter custodienda, nequa sorte nec opinantibus irruptio fiat. Nec

minu.

minus Concordiæ & Unitati Cleri inter se est cavendum, Tesseræ istas & vincula *Ομολογίας*, quæ Fidei declarandæ & conservandæ causâ proponit Ecclesia, sancte tuendo, ut siqui forte ad adversa castra defecerint, palam fiant.

Hisce autem longè diversa nuper insurrexit hostium manus, quibuscum gravius quidem, non de Religionis Formâ, sed de Religione ipsâ, est certamen. Hi enim jugulum appetunt, & per summum scelus, Christum ipsum in æternum benedictum, de solio deturbare satagunt, in Fidem, in Christum, in Deum palam invectentes. In Sacerdotes imprimis, impio furore perciti, debacchantur, quos calumniis & contumeliâ onerantes omnino è medio tollendos clamitant: Probe scientes, Præsidariis sublati, arcem ipsam Religionis fore inutilem. Et sane, non tantum vacillans quorundam Fides, verum & luxurians quædam, ex hac semente, scelerum & vitiorum seges, quam non vani & frustra fuere horum hominum conatus, satis demonstrat. Tantus, Patres Fratresq; vobis patet campus, in quo defudetis; huic igitur Palæstræ, bono adjuvante Deo, non inviti nos accingamus. A nobis Rationem, Veritatem, Deum ipsum stare confidimus, nobismet & Veritati modo ipsi non desimus.

Qua autem ratione hisce insultibus est resistendum? Quibus artibus ex hoc indies ingravescente malo eluctandum? Dixerit forsitan non nemo, Cum Christiani Magistratûs Tutelæ commissa sit Ecclesia, cur non Magistratûs autoritate huic malo occurratur? Et sane, si tumultuetur, siquid in pacem publicam, siquid in bonos mores committatur, si Ecclesiæ, si Reipublicæ status petulanter

res convellatur, si Fama cujuscunq; bona convitiis proscindatur, totum istud, quocunq; demum pre-textu fiat, procul omni dubio, est a Magistratu coercendum. Et, siquando opus sit, humiliter exorandus est Magistratus, ne, hac in parte, Officio suo desit.

Problematum autem quæ ad Religionem spectant, & salvo Pietatis Fundamento hinc inde agitari possunt, alia mihi videtur Ratio: Si pacificè, si modeste, si cum unius Veritatis amore discutiantur; talis disputandi Libertas, non mihi videtur doctis viris deneganda. Verum enim vero qui sentiunt cuivis quicquid in Mentem venerit, & de Ecclesia & de Republica palam effutiendi, & in vulgus spargendi plenam esse dandam facultatem; qui sentiunt nullos Libertati esse injiciendos frenos, qui & Scriptoribus indulgeri volunt omnia susque deque habentibus, nec a Deo, nec a Scripturis, nec a Sacrosancta Legum & Principum Majestate temperantibus, ii videant velim quantum & Religioni & Reipublicæ nocuerit, atq; hodie etiam noceat ista scripturiendi Licentia; inde docendi quam vane de Libertate philosophentur, eam sibi fingentes Libertatem, quæ Bono publico adversetur. Saniores quidem omnes, ipso usu edocti, fatentur, ejusmodi Vitia planè ferri non posse, videamus igitur num Remedia pati possimus. Quale autem Remedium huic malo sit adhibendum, viderint, quibus fas est laboranti Reipublicæ medicas manus admove, labenti Religioni, Reipublicæ & ipsi Libertati, (quæ, eversis Legibus, & conculcata Disciplinâ, stare nequit) quam ocyus succurrentes,

ne, diutius de Remedio deliberantibus malum eo-
usq; excreseat, ut omnia remedia aspernetur.

Cum autem jura & immunitates quasdam
Fratribus Reformatae Fidei dissentientibus pie &
salubriter concesserit Legum Indulgentia, & Re-
ligionis & Reipublicae esse censco, ut ex illarum
& illibatae conserventur: Liberè iis, consentienti-
bus omnibus bonis, & Ecclesiam Anglicanam plau-
dente, gaudeant Fratres, prudenter tantum, mo-
destè, & unius Pietatis promovendae intuitu,
iis utantur, suis se finibus contineant, primas
non affectent, memores Libertatem sibi, non
Dominationem concessam. Qui enim seorsim
ab Ecclesia sentiunt, a Magistratu arcendos censco,
neque auctoritatem publicam iis demandandam,
quorum interesse videtur, ut status rerum publicus
immutetur; Vi, Cruciatibus, Carnificinam abstinend-
um, eas Artes iis relinquendas, qui se, non Chri-
stum quaerunt, qui obliti se Christi gratiam om-
nium servos esse debere, Christianae Religionis
obtentu omnibus imperare volunt. *Nos enim
Christum haud ita didicimus.*

Non deerunt forsan qui existiment armis sal-
tem Ecclesiasticis Ecclesiae propugnandum; &
cum concilia Ecclesiastica, a primis inde nascent-
is Ecclesiae primordiis, tanquam validissima Er-
roribus & Haeresibus adhibita fuerint repagula,
Synodi quoq; Anglicanae Auctoritatem, hisce
(quas supra dixi) impietatibus opponi posse.
Et sane siquid, hac in re, prestare potuerit ulla
Synodus, istud, jure merito, ex hac quae jam
convenerit, augurari licet.

Convenimus enim hodie, Patres Fratresq;
sub auspiciis Principis optimi, qui, sicut Justi-
tiam,

riam, Clementiam, ceterasq; Virtutes Rege dig-
 nas sanctè colat; ita quam verè ei Religio sit
 curæ, quam pio affectu Ecclesiam foveat, omnes,
 quicunq; in Religionem & Ecclesiam bene su-
 mus animati, & læti videmus, & grati prædica-
 mus. Præles nobis est, quem, cum ab ineunte
 quasi ætate in venerandam hanc Senectutem,
 Curæ Ecclesiasticæ semper exercuerunt; tum
 perpetuè, de Veritatis, & Ecclesiæ hostibus no-
 bilitarunt Victoriæ; quem Pietatè eximiâ orna-
 tum, quem omnigenâ tum Literarum huma-
 niorum, tum Rei Ecclesiasticæ doctrinâ instruc-
 tissimum, & in tanto Dignitatis fastigio consti-
 tutum, naturalis quidam Candor & Morum
 suavitas adeo condit, ut cum cæteris fere rebus,
 quibus Præsulem Christianum fas est eminere,
 longe præmineat; tum præcipuè æquitatis, man-
 suetudinis, & animi ad summam humanitatem
 & Charitatem compositi, laudem sibi præripuisse
 videatur. In eandem gloriam tantâ cum laude
 contententes suffraganeos læti contemplamur,
 quorum Pietas Doctrinam illustrat, quorum
 Doctrina Virtutes ornat, quorum in Principem
 Fides, in Patriam & Ecclesiam Charitas, &
 Principi, & Patriæ, & Ecclesiæ vicissim charos
 & venerandos par est ut reddat. De inferioris
 subsellii Presbyteris omnia quæ a piis, doctis,
 & æquis Viris speranda sunt, merito speremus.
 Cum non Ambitioni, non Partium studio de-
 beant, quod in hunc conventum cooptentur, sed
 sua quemq; Virtus, sua merita in hunc Ordinem
 evocasse videantur. Tali synodo rem merito
 committendam fore æquior forte quisq; judi-
 caret.

Verum Ecclesiæ Auctoritas apud eos tantum
valitura est, qui sunt intra Ecclesiam; ii quibus
cum res nobis est, Ecclesiastica adeo Iudicia con-
temnunt, ut vel Christi ipsius Iudicium non re-
formident. Longe ergo a Scopo aberrare viden-
tur, si quibus placeat Censuris Synodalibus
hosce homines esse feriendos.

Felicius forsitan iudicaturi sunt, qui existimant,
utut Auctoritas Ecclesiastica apud impios sordeat,
eam tamen apud Fideles plurimum posse prodesse,
non tantum docendo, hortando, monendo, ve-
rum, quod caput rei est, siqua ex incuria aut
temporis diuturnitate, in Ecclesiasticâ Disciplinâ
administrandâ, suborta sint incommoda vel
Scandala, ea omnia ab Ecclesiâ eliminando.

Quod igitur felix faustumq; sit & Fidei Com-
muni, & Ecclesiæ Anglicanæ, & venerandæ huic
Synodo in perpetuum honorem cedat. Si qui
Canonum receptorum laxiores videantur, arctius
constringantur; siqui hodierno rerum statui mi-
nus apti, ii Incudi reddantur; siqua erratum
est, corrigatur: siquod luxatum, restitatur: si-
quod omissum, suppleatur. Hæc omnia, in-
quam, a Pietate huius Synodi nobis sunt spe-
randa, siquando confessus celebrandi copia fiat.
Hæc enim ratione Constitutionibus Cleri syno-
dalibus sua demum vis, suus honos reddetur,
eâdem speciosissimis præjudiciis occurretur; cum
apud omnes constet per Clerum non stare, quo
minus omnia sancte, rite, & ordine fiant.

Hæc fere sunt, quæ ab Auctoritate publicâ ex-
optanda & expetenda videntur. Quoniam au-
tem a nobismet (siquam occasionem dederimus)
i. e. a nostris vel erratis, vel commissis, vel de-
licis,

fiis, maximè noxia præjudiciorum seges, quibus onerari potest Ecclesia, oritura est: dicendum quoq; videtur de iis, quæ pro se Clericorum quisq; grassanti huic malo opponat. Quæ cum plura sint, quam ut hoc Orationis Modulo capiantur, pauca tantum delibare non gravabor, quæ huic Fini non inutilia forsitan videantur. Quoniam ergo extraordinarium Spiritus S. afflatum nemo hodie sibi promiserit, atq; omnia divinæ Sapientiæ Decreta è sacris Voluminibus sint haurienda; ante omnia lectioni S. Scripturarum unicuiq; est sedulo incumbendum, ut inde discat qualis revera sit Religio Christiana, quo fundamento nixa, quibus præceptis, quibus dogmatibus, quibus Promissis Minisq; sanctissima hæc Disciplina contineatur. Nec minus Primævorum Patrum & exterorum quoq; Autorum Scripta sunt evolvenda; quibus neglectis, vix erit ut S. Scripturæ mens pluribus in locis intelligatur. Et nisi hoc fiat, tota hæc res in tenebris quasi agitur, neq; iis, qui Religionem oppugnant, neq; qui defendunt, *quid dicant, vel de quo affirmant, quicquam scientibus.* Persualissimum enim mihi est, plurimos eorum qui nuper tantâ cum ferocia in Christianam Religionem insurrexerunt, revera ignorasse, qualis ista Religio sit, cui se opponant, atque inde factum esse, ut mens præservida, & procacioris ingenii petulantia miseros in impietatem occæcatos rapuerit.

Utcunq; hoc sit, hisce, quas dixi, Artibus quam valide est Religio Christiana propugnata, quam solide Veritas ejus est demonstrata a quibusdam Patrum, qui hodie, tantâ cum laude, Ec-

clesiæ præsent, nemo (nisi a malis Adversario-
rum artibus præoccupatus) non videt; Doctissi-
morum sane & Vigilantissimorum, & vere Chri-
stianorum Pastorum Officio functos, pia & grata
Posteritas est agnitura.

Et, quidni dicere ausim? exorandos esse Ec-
clesiæ Patres, ne cui temere manus imponant,
ne quos Ecclesiastico Canoni ascribant, nisi Fide,
Doctrinâ, moribusq; eorum probè exploratis:
ut ascriptis invigilent, quo res Sacras sanctè &
ritè administrent, animarum Cura sedulo incum-
bant: & præcipue caveant Patres, ut subpullu-
lantes scandalorum occasiones, pro eâ qua pol-
leant auctoritate, quam ocyus amputentur.

Postremo, (ut Orationi huic finem aliquando
imponam) Meminerit quisq; se Christi esse Mi-
nistrum, sibi Reconciliationis verbum esse com-
missum, & proinde nihil, quod huic fini pro-
movendo comparatum videatur, omittat; nihil,
quod ei officiundo sit, sciens admittat.

Sed cum quales sint Pastoralis Officii admi-
nistrandi rationes, doctè, graviter, & pro rei
dignitate, ab aliis jam olim dictum sit, iis non
immorabor. Monebo tantum, Clerum, quasi in
editiori loco positum, omnium ora atque oculos
in se convertere, laborandum esse igitur ut in-
tuentes, non quod culpent, quod damnent, sed,
quod laudent & imitentur, videant.

Ex Invidiâ porro & Maledicentiâ Adversario-
rum hoc saltem commodi capiendum est, ut cum
intelligamus quæ speciosissimè apud vulgus in
nobis culpari poterunt, ab iis longissimè fu-
giamus. Qualia autem sint, quæ nobis objician-
tur,

tur, et neq; obscura sunt, neq; nostræ Vocis egent: ab hostibus ergo edocti caveamus, ne quæ in vobis adeo acriter reprehendant, verè sint reprehensuri; ne vel sœcordiæ & voluptatibus indulgentes, vel honoribus & divitiis inhiantes, vel fastu & superbiâ elati, loci munerisq; nostri obliti videamur: hujusmodi enim vel levissimæ Suspiciones, dici non potest quantum, Ecclesiæ & Religioni, quarum Satellites videri volumus, sint nocituræ.

Deniq; Deum, Misericordiæ Patrem, orare non desinamus, ut vineam, quam suâ manu ipse plantavit, respicere velit, & tueri; ut fidos operarios, Spiritu suo munitos, ei subinde immitrat, qui eam a foribus ferisq; salvam præstent: Ut hunc Ecclesiæ Reipublicæque statum custodire velit & servare: Ut hunc Principem, Pietate, verâ Religione, cæterisq; Virtutibus ita exornare & imbueri pergat, ut terrestri stadio tandem feliciter decurso, cælestem coronam in æternum consequatur. Per Jesum Christum Dominum nostrum, cui sit Gloria, & Honor, & Gratiarum Actio, in sæcula sæculorum.

F I N I S.

BOOKS printed for J. and J. PEM-
BERTON, at the Golden Buck against
St. Dunstan's Church in Fleetstreet.

THE Use and Intent of Prophecy, in the
several Ages of the World. In six Dis-
courses, delivered at the *Temple Church* in *April*
and *May*, 1724. Published at the Desire of the
Masters of the Bench of the two Honourable
Societies. To which are added, Three Disserta-
tions. I. The Authority of the Second Epistle
of St. *Peter*. II. The Sense of the Ancients
before Christ, upon the Circumstances and Con-
sequences of the Fall. III. The Blessing of *Ju-
dah*, Gen. xlix. IV. Christ's Entry into *Jeru-
salem*. By the Right Rev. Dr. *Tho. Sherlock*,
Lord Bishop of *Salisbury*. The Third Edition,
corrected. Price 4 s. 6 d.

The Trial of the Witnesses of the Resurrection
of Jesus. The Sixth Edition. Price 1 s. 8 d.

N. B. Not only Mr. Woolston's *Objections*
in his *Sixth Discourse*, but those also which
he and others have published in other Books,
are here considered.

